

Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26.10.2005, sp. zn. 5 To 100/2005, ECLI:CZ:VSOL:2005:5.TO.100.2005.1

Číslo: 55/2006

Právní věta: Výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 37 tr. zák. je výrokem o trestu, který je třeba v případě ukládání souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák. zrušit. Shledá-li soud potřebným uložit souhrnný trest proto, že posuzovaný trestný čin obviněný spáchal nejen v souběhu s trestným činem, za který mu již jiným rozsudkem byl pravomocně uložen trest, ale i s trestným činem dalším, ohledně něhož bylo dalším rozsudkem za podmínek § 37 tr. zák. upuštěno od uložení souhrnného trestu, nemůže se omezit jen na zrušení výroku o trestu, jímž byl obviněnému trest prvním rozsudkem uložen, nýbrž musí za podmínek § 35 odst. 2 tr. zák. zrušit i výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu obsažený v navazujícím rozsudku.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 26.10.2005

Spisová značka: 5 To 100/2005

Číslo rozhodnutí: 55

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Souhrnný trest

Předpisy: § 35 odst. 2 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci k odvolání obžalovaného R. P. částečně zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 3. 2004, sp. zn. 50 T 1/2201 a to ve výroku o trestech a ve výroku o náhradě škody a za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. ve věci znovu rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 3. 2004, sp. zn. 50 T 1/2001, byl obžalovaný R. P. uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 tr. zák., ve znění zák. č. 265/2001 Sb., kterého se podle skutkových zjištění nalézacího soudu měl dopustit tím, že

v době od 24. 4. 1998 do 14. 11. 1998 v O. a jinde, za situace, kdy byl značně zadlužen a dne 8. 9. 1998 byl Krajským obchodním soudem v Ostravě prohlášen konkurs na jeho majetek, si nechal dne 16. 2. 1998 vystavit plnou moc na zastupování obchodní společnosti D. - V., s. r. o., se sídlem O. a pod hlavičkou této obchodní společnosti si založil u U. banky, a. s., pobočka O., dne 17. 4. 1998 účet

a v rozsudku dále podrobně rozvedených případech sám nebo prostřednictvím svého známého T. H. kontaktoval obchodní společnosti, kde předstíral ochotu vymoci dosud nezaplacené pohledávky a v krátkém časovém termínu uhradit cenu těchto pohledávek, přičemž využíval nepozornosti postupitelů pohledávek a do smluv o postoupení pohledávek, které zhotovoval na svém osobním počítači, záměrně vsunoval dodatek, na jehož podkladě zaměňoval postoupené bonitní pohledávky za pohledávky s nulovou tržní hodnotou, takto získané bonitní pohledávky dále postupoval za jejich tržní hodnotu, peníze si nechával vyplácet v hotovosti nebo zasílat na shora uvedený účet, odkud je vybíral v hotovosti a používal pro svou potřebu a v dalším podrobně rozvedeném případě vylákal větší peněžní částku na podkladě odebraného zboží, jehož úhradu zajistil formou zápočtu vystavené faktury za nerealizovanou službu, a takto způsobil poškozeným škodu ve v celkové výši 35 417 540 Kč

Za tento trestný čin byl podle § 250 odst. 4 tr. zák., za použití § 35 odst. 2 tr. zák., odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi roků a šesti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Současně mu byl podle § 49 odst. 1 tr. zák. a § 50 odst. 1 tr. zák. uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu podnikatelské činnosti s předmětem podnikání nákup zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej a obchodní služby, vedoucí k realizaci pohledávek věřitelů, a to jako fyzické osobě, jakož i zákazu výkonu funkce statutárního orgánu právnické osoby zabývající se zmíněnou podnikatelskou činností, včetně výkonu této činnosti na podkladě udělené plné moci, na dobu sedmi roků. Zrušen byl výrok o trestu z rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. 28 T 3/99, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 1 To 67/2001, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Proti výrokům o vině a trestu tohoto rozsudku se odvolal obžalovaný R. P. a prostřednictvím své obhájkyne v písemně odůvodněném opravném prostředku namítl, že nalézací soud nesprávně hodnotil provedené důkazy. Navrhl, aby bylo dokazování doplněno a potom, aby jeho jednání bylo posouzeno toliko z hlediska práva obchodního a občanského a na základě toho byl zproštěn obžaloby.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal Vrchní soud v Olomouci, jako odvolací soud, podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním obžalovaného vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Vzhledem k tomu, že obžalovaný R. P., jakožto oprávněná osoba ve smyslu ustanovení § 246 odst. 1 tr. ř., podal odvolání ve lhůtě uvedené v ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř., které prostřednictvím své obhájkyne řádně odůvodnil, proti výrokům o vině a trestu napadeného rozsudku, zabýval se odvolací soud přezkumem obžalovaným takto vymezených výroků a v souladu s ustanovením § 254 odst. 3 tr. ř. i na tyto výroky navazujícím výrokem o náhradě škody, který má ve výroku o vině svůj podklad. V daném případě Vrchní soud v Olomouci neshledal podmínky, obsažené v ustanovení § 253 tr. ř., pro zamítnutí nebo odmítnutí podaného odvolání.

Po přezkoumání shora popsaných výroků napadeného rozsudku, tedy výroku o vině, výroku o trestu a způsobu jeho výkonu, jakož i výroku o náhradě škody a správnosti postupu řízení, které vynesení rozsudku předcházelo, dospěl odvolací soud k závěru, že řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, netrpí takovými vadami, které by musely odvolací soud vést k postupu ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť v tomto trestním řízení nebyla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných částí napadeného rozsudku. Napadený rozsudek netrpí ani vadami ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř., zejména nejasností nebo neúplností jeho skutkových

zjištění, týkajících se přezkoumávané části rozsudku či takovými, že se ohledně takových částí soud nevypořádal se všemi okolnostmi, významnými pro rozhodnutí. Odvolacímu soudu nevznikly ani pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ohledně přezkoumávaných částí napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. c) tr. ř. K objasnění věci není třeba důkazy opakovat ani provádět další. V přezkoumávané části napadeného rozsudku však bylo porušeno ustanovení trestního zákona, jak to má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř., když obžalovanému nebyl uložen souhrnný trest odnětí svobody i ve vztahu k odsouzení Okresním soudem v Ostravě ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 70 T 65/97, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2002, sp. zn. 3 To 741/2002, když citovanými rozhodnutími byl jmenovaný odsouzen za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Uložený trest však nelze považovat za nepřiměřený ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř.

Soud prvního stupně však pochybil, pokud obžalovanému R. P. uložil podle § 250 odst. 4 tr. zák., za použití § 35 odst. 2 tr. zák., souhrnný trest odnětí svobody pouze ve vztahu k odsouzení rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. 28 T 3/99, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 1 To 67/2001 a nikoliv i ve vztahu k odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 70 T 65/97, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2002, sp. zn. 3 To 741/202. Odvolací soud doplnil dokazování trestním spisem Okresního soudu v Ostravě, sp. zn. 70 T 65/97, a z něho zjistil, že obžalovaný R. P. byl shora citovanými rozhodnutími uznán vinným návodem k trestnému činu zpronevěry podle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák. k § 248 odst. 1, odst. 2 tr. zák., jehož se dopustil dne 29. 3. 1996, přičemž této trestní věci bylo podle § 37 tr. zák. upuštěno od uložení souhrnného trestu k rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, sp. zn. 28 T 3/99, ze dne 17. 5. 2001, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci, sp. zn. 1 To 67/2001, ze dne 22. 8. 2002. V této trestní věci bylo první rozhodnutí soudu vyneseno dne 24. 3. 1999, tedy až po spáchání jak pokusu trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zák., § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., ve znění zákona č. 265/2001 Sb., kterým byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. 28 T 3/99, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 1 To 67/2001, tak i nyní projednávaného trestného činu. Přestože bylo ve výše uvedeném případě upuštěno od uložení souhrnného trestu, je třeba konstatovat, že rozhodnutí soudu o tom, že od souhrnného trestu podle § 37 tr. zák. upouští, je výrokem o trestu. Pokud v tomto případě došlo k upuštění od uložení souhrnného trestu a nyní vyšla najevo další část souhrnu sbíhající se trestné činnosti, je nutno spolu s uložením souhrnného trestu za celý souhrn sbíhající se trestné činnosti zrušit jak výrok o dřívějším trestu obsažený v prvním rozsudku, tak i výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu obsažený v druhém rozsudku. V daném případě totiž upuštění od souhrnného trestu podle § 37 tr. zák. nemá za následek fikci o neodsouzení a toto odsouzení obžalovaného dosud není zahlazeno ve smyslu obecných ustanovení trestního zákona.

Z uvedených důvodů odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. d), f), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek částečně ve výroku o trestech a ve výroku o náhradě škody zrušil a za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. ve věci sám ve zrušené části nově rozhodl.

Obžalovaného R. P. odsoudil za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 tr. zák., ve znění zák. č. 265/2001 Sb., ohledně něhož zůstal napadený rozsudek ve výroku o vině nezměněn, a sbíhající se pokus trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., ve znění zák. č. 265/2001 Sb., kterým byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. 28 T 3/99, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 1 To 67/2001, a sbíhající se návod k trestnému činu zpronevěry podle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák. k § 248 odst. 1, odst. 2 tr. zák., kterým byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 70 T 65/97, ve znění rozsudku Krajského

soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2002, sp. zn. 3 To 741/2002, podle § 250 odst. 4 tr. zák., za použití § 35 odst. 2 tr. zák., k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 roků a 6 měsíců. Respektoval přitom veškerá zákonná hlediska rozhodná pro ukládání trestů, obsažená v ustanoveních § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr. zák., zejména stupeň nebezpečnosti protiprávního jednání obžalovaného pro společnost, možnosti jeho nápravy a jeho poměry. Vzal v úvahu společenskou nebezpečnost sbíhajícího se protiprávního jednání obžalovaného. Vyhodnotil polehčující a přitěžující okolnosti shodně se soudem prvního stupně. Přihlédl k množství útoků pokračujícího trestného činu a výši způsobené škody protiprávním jednáním obžalovaného, která více jak 7x převyšovala hranici škody velkého rozsahu ve smyslu ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák. Po zvážení všech okolností případu a osoby obžalovaného dospěl k závěru, že v souladu s požadavky generální a individuální prevence je na obžalovaného nutno působit právě takto vyměřeným trestem odnětí svobody v rámci trestní sazby ustanovení § 250 odst. 4 tr. zák., která má výměru trestu od pěti do dvanácti let odnětí svobody. Jedině takto vyměřeným trestem odnětí svobody bude dosaženo účelu trestu v smyslu § 23 odst. 1 tr. zák.

V souladu se zákonem byl obžalovaný podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. pro výkon uloženého trestu odnětí svobody odvolacím soudem zařazen do věznice s ostrahou, když mu byl uložen trest odnětí svobody za úmyslnou trestnou činnost a nebyly zároveň splněny podmínky pro jeho umístění do věznice s dozorem nebo se zvýšenou ostrahou. Odvolací soud v daném případě neshledal podmínky moderačního ustanovení § 39a odst. 3 tr. zák. pro zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice.

Podle § 49 odst. 1 tr. zák. a § 50 odst. 1 tr. zák. soud obžalovanému ve shodě se soudem prvního stupně uložil i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikatelské činnosti s předmětem podnikání nákup zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej a obchodní služby vedoucí k realizaci pohledávek věřitelů, a to jako fyzické osobě, jakož i zákazu výkonu funkce statutárního orgánu právnické osoby zabývající se zmíněnou podnikatelskou činností, včetně výkonu této činnosti na podkladě udělané plné moci na dobu 7 roků. Tento trest bude sloužit k tomu, aby bylo obžalovanému znemožněno páchání obdobné trestné činnosti v budoucnu.

Podle § 35 odst. 2 tr. zák. soud současně zrušil výroky o trestech z rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. 28 T 3/99, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 1 To 67/2001, a z rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 70 T 65/97, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2002, sp. zn. 3 To 741/2002, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.